

Arrest

nr. 307 954 van 6 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 31 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 11 juli 2022.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoekster op 9 juni 2023. Verzoekster werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is en haar advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 17 juli 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Adi Tekliyes, wat zich in subzoba Mai Mine, zoba Debub bevindt. U haalde volgende feiten aan in het kader van uw verzoek om internationale bescherming: in 2009 trouwde u met M. T. M. en u kreeg in 2012 een zoon, A.. Uw echtgenoot verliet Eritrea waardoor de autoriteiten u onder druk zetten. Als u niet zei waar hij was, zou u worden opgesloten. U wist echter niet eens dat uw echtgenoot vertrokken was, gezien hij van zijn werk in het leger rechtstreeks het land verlaten had. U verliet Eritrea een jaar later. Bij terugkeer naar Eritrea vreest u gevangenisstraf omdat u het land illegaal verliet. U vertrok uit Eritrea in december 2015 en reisde naar Ethiopië waar u verbleef in Hitsats vluchtelingenkamp. Uw echtgenoot verbleef ondertussen als erkend vluchteling in Litouwen. Via gezinshereniging reisde u op 15 juni 2021 van Ethiopië naar daar en op 7 juli 2021 kreeg u het vluchtelingenstatuut.

In Eritrea had u een goede relatie met uw echtgenoot. Toen u in Litouwen aankwam, veranderde dat. Jullie hadden vaak ruzie en uw man sloeg u regelmatig. Hij wilde niet dat u naar buiten ging en u had weinig vrijheid. Uw zoon werd gepest op school, de kinderen wilden niet met hem spelen omwille van zijn huidskleur. Ook op het openbaar vervoer werden er racistische opmerkingen gemaakt door de andere passagiers.

U besloot te vertrekken uit Litouwen en ergens anders opnieuw te beginnen, zonder uw echtgenoot. U heeft een familielid in België dat u aanraadt om naar hier te komen. U verliet Litouwen op 8 juli 2022, toen u ongeveer drie maanden zwanger was. U nam de bus en reisde via Polen, Duitsland en Nederland naar België. U kwam hier aan op 10 juli 2022 en verzocht de dag erna om internationale bescherming bij de asielinstanties.

U wilt niet terugkeren naar Litouwen omdat het door de ruzie met uw man levensgevaarlijk is.

Ter ondersteuning voor uw verzoek om internationale bescherming legde u uw originele nebarret neer, een foto van een houten huisje en een foto van een handafdruk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken rubriek 35; informatie Migration Department Lithuania) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Litouwen. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82].

Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U gaf aan dat u gediscrimineerd werd in Litouwen, namelijk dat mensen op het openbaar vervoer opmerkingen maakten en niet naast u wilden zitten. Ook uw zoontje werd gepest omwille van zijn afkomst. (notities persoonlijk onderhoud (npo) p. 5, 10) Er moet echter worden opgemerkt dat deze situatie, hoewel uiteraard erg betreurenswaardig, op zich niet ernstig genoeg is om gekwalificeerd te worden als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen zou moeten vrezen voor uw echtgenoot - hij sloeg u meermaals en was agressief, jullie hadden vaak ruzie (npo p. 5, 8, 9) - moet

vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Zo verklaarde u dat u aan niemand, noch uw taalleerkracht, J. of officiële instanties, vermeld heeft dat uw echtgenoot gewelddadig is. U zag daarvan af omdat u vreesde dat het erger zou worden indien hij te weten kwam dat u het ergens gemeld had. Daarnaast gaf u aan dat u het niet zou kunnen melden omdat u de taal niet machtig bent. (npo p. 6, 9) Wat de taalbarrière betreft moet er op worden gewezen dat er op zijn minst verwacht kan worden dat u geprobeerd heeft om naar de politie of een organisatie te gaan om eens te kijken of u kon duidelijk maken dat u iets wilde melden. Daarnaast had u eventueel uw kennis J. kunnen vragen om u te helpen. Zij woont al lang in Litouwen en had u eerder ook geholpen met het vinden van een job. (npo p. 6, 10) Ten derde blijkt dat u gedurende een aantal maanden wekelijks een uur gratis taallessen aan huis kreeg, wat doet vermoeden dat u een basiskennis had van de taal. (npo p. 6) Overigens had u kunnen overwegen om met uw leerkracht te praten en met haar hulp naar de politie te stappen.

In het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, kan dan daarenboven redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Litouwen u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. Er kan verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. U toont evenmin aan dat de Litouwse autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te verlenen.

U gaf aan dat u uw Litouwse paspoort en identiteitskaart heeft weggegooid nadat u hier aankwam omdat u niet naar Litouwen wilt terugkeren. (npo p. 4) Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen.

Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou u niet meer over uw Litouwse verblijfsdocumenten beschikken, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Litouwen, en dat de verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De door u voorgelegde documenten kunnen niets veranderen aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielmotieven. Uw nebarnet verwijst naar uw afkomst uit Eritrea maar houdt geen verband met uw leven in Litouwen. Met de foto van het huisje wilt u wellicht aantonen dat u daar woonde, dit heeft verder geen invloed op de beschermingsmogelijkheden in Litouwen. Met de foto van de handafdruk wilt u aantonen dat uw man u sloeg. Dit is iets waar op zich niet aan getwijfeld wordt door het CGVS, maar zoals hierboven reeds uiteengezet, wordt van u verwacht dat u in Litouwen zelf bescherming zoekt.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Litouwen en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het beginsel van behoorlijk bestuur dat tegenpartij verplicht een beslissing te nemen met kennis van zaken. Zij stelt dat de commissaris-generaal verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie en dat wanneer zij beschouwt dat verzoekster deze voorwaarden niet vervuld zij volledig voorbijgaat aan haar verklaringen. Zij herinnert eraan dat verzoekster heeft uitgelegd dat zij Litouwen had verlaten omdat zij enerzijds het slachtoffer was van discriminatie en anderzijds van huiselijk geweld vanwege haar echtgenoot. Zij betoogt dat de commissaris-generaal de moeilijkheden en problemen van verzoekster niet ontkent maar de draagwijdte ervan vermindert door te stellen dat het over feiten gaat die geen hoge drempel van ernst bereiken zoals vereist door het Hof van Justitie. Verzoekster zegt hierdoor geschokt te zijn en stelt dat deze feiten van discriminatie niet alleen haar treffen maar ook haar zoon en dat moet vastgesteld worden dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van vluchtelingen in Litouwen en in het bijzonder van vluchtelingen van Afrikaanse afkomst. Zij wijst erop dat zij geen informatie heeft neergelegd over hun situatie en de bescherming die de Litouwse autoriteiten konden bieden en dat zij een artikel van AZG neerlegt waarin wordt vermeld dat Afrikaanse migranten in het bijzonder het mikpunt zijn van “*pratiques discriminatoires et brutales de la part des autorités lituaniennes*”. Het gaat dus niet alleen over schendingen van mensenrechten door de Litouwse bevolking maar ook door de autoriteiten, van wie verzoekster bescherming zou moeten verwachten. Zij stelt dat het Comité voor Economische, Sociale en Culturele Rechten in 2023 betreurde dat bepaalde minderheden in Litouwen nog steeds te lijden hadden onder sociale uitsluiting en discriminatie. Het huiselijk geweld wordt niet betwist maar de commissaris-generaal is van mening dat zij onvoldoende hulp heeft gezocht bij de Litouwse autoriteiten. Zij heeft uitgelegd dat zij onder meer door de taalbarrière geblokkeerd werd en dat maar heel weinig vrouwen durven praten over huiselijk geweld en nog veel minder een klacht durven indienen. Zij citeert verder uit een artikel dat zij neerlegt waarin wordt gesteld dat de ervaringen van vrouwen leren dat de echtgenoten en de politie de neiging hebben de fout bij de slachtoffers te leggen wat vaak vrouwen ervan weerhoudt om hulp te vragen en te krijgen. De commissaris-generaal bewijst niet aan de hand van documentatie dat de Litouwse autoriteiten verzoekster hadden kunnen beschermen in geval van een klacht of aangifte, zo betoogt verzoekster die ook stelt dat huiselijk geweld niet ernstig genoeg genomen wordt door de Litouwse autoriteiten. Zij betoogt verder dat zij een artikel van het Bureau van het Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor de mensenrechten neerlegt dat de vrees van verzoekster bevestigt en citeert hieruit. Verzoekster vertoont dus in haar hoedanigheid van vluchteling van Afrikaanse afkomst als moeder van twee jonge kinderen en slachtoffer van onbetwist huiselijk geweld een kwetsbaar profiel waarvoor men aandachtig zou moeten zijn, zo betoogt verzoekster. Zij citeert vervolgens uit een arrest van de Raad van 30 mei 2022 en stelt dat deze rechtspraak “*in zijn principe ook aan Litouwen toegepast moet worden*”. In dit geval worden noch de discriminatie noch het huiselijk geweld door haar echtgenoot betwist en deze context kan volgens verzoekster grotendeels verklaren waarom zij liever gevlucht is dan in een situatie te blijven waarin haar leven en fysieke/psychologische integriteit en zelfs die van haar kind, in gevaar gebracht waren. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar te erkennen als vluchteling en ten subsidiaire titel de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

Stuk 1: Betwiste beslissing;

Stuk 2: Artikel door Artsen Zonder Grenzen: “*Litouwen: AZG hekelt wrede en discriminerende praktijken tegen migranten*”;

Stuk 3: Artikel over slachtoffers van huiselijk geweld in Litouwen;

Stuk 4: Artikel van de Verenigde Naties – “*Mensenrechten over de uitbanning van discriminatie van vrouwen*”;

Stuk 5: Stuk van gerechtelijk bijstand.

3. Aanvullende Nota's

3.1. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 14 mei 2024 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden neergelegd: (1) United States Departement of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, Lithuania 2022 Human Rights Report en (2) Amnesty International, Human Rights in Lithuania, 2022.

3.2. Verzoekster legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarmee zij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen neerlegt: (1) Geboorteakte van A., zoontje van verzoekster en (2) Bijlage 26 met vermelding van de geboorte van A. op 5 februari 2023 in Dinant.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster een schending aanvoert van de materiële motiveringsverplichting door de bestreden beslissing, die is gebaseerd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. In wat volgt zal de schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van het voormelde artikel worden onderzocht.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

In zijn arrest van 19 maart 2019 stelt het Hof van *Justitie van de Europese Unie* (hierna: *Hof van Justitie*) dat deze bepaling aldus moet worden uitgelegd “dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus nietontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest” en dat “(d)e omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, (...) alleen dan (kan) leiden tot de vaststelling dat die verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*).

Het Hof van Justitie geeft ook bepaalde aanwijzingen over wat het begrip “zeer verregaande materiële deprivatie” inhoudt. Het Hof van Justitie benadrukt dat “de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak” (punt 89). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, *Jawo*, C 163/17, punt 92, en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (HvJ, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, punt 90).

In punt 92 van het arrest *Jawo*, waarnaar in het zojuist geciteerde uittreksel wordt verwezen, wordt het volgende bepaald: “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, CE:ECHR:2011:0121JUD003069609, §§ 252-263).” (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Abubacarr Jawo / Bundesrepublik Deutschland*, punt 92).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) betreffende de situatie van personen die internationale bescherming vragen, blijkt dat “(l)es Etats doivent notamment prendre en considération l'article 3 de la Convention, qui consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants

quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (voir, parmi d'autres, Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 119, CEDH 2000-IV) (vrije vertaling: De staten moeten in het bijzonder rekening houden met artikel 3 van het Verdrag, dat een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving vastlegt en foltering en onmenselijke of vernederende behandeling in absolute termen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de daden van het slachtoffer (zie, onder andere, *Labita/Italië* (GK), nr. 26772/95, § 119, EHRM 2000-IV)) (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, punt 218).

In dit verband herinnert de Raad eraan dat het EHRM zich in zijn arrest in de zaak *M.S.S. tegen België en Griekenland* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, punten 259 e.v.) diende uit te spreken over een grief op grond van artikel 3 van het EVRM omwille van de levensomstandigheden van een verzoeker in Griekenland (punten 235 e.v. van het arrest). In wezen klaagde de verzoeker in deze zaak over de moeilijke levensomstandigheden waarin hij zich als aanvrager van internationale bescherming in Griekenland had bevonden, nadat hij, bij gebrek aan concrete informatie van de Griekse autoriteiten, gedwongen was geweest om maandenlang in een park in Athene te leven. De Griekse regering voerde aan dat *“la situation dans laquelle le requérant s'est trouvé à la suite de sa mise en liberté n'est que le résultat de ses propres choix et de sa propre négligence. Le requérant a choisi d'investir ses ressources dans la fuite du pays plutôt que dans un logement”* en dat *“dans cette situation, il appartenait au requérant de se manifester et de montrer son intérêt pour améliorer sa situation matérielle. Or tout son parcours en Grèce a prouvé qu'il ne souhaitait pas y rester”*. (vrije vertaling: *“de situatie waarin verzoeker zich na zijn vrijlating bevond uitsluitend het gevolg was van zijn eigen keuzes en nalatigheid. Verzoeker heeft ervoor gekozen zijn middelen te investeren in het ontvluchten van het land in plaats van in huisvesting”* en dat *“het in deze situatie aan verzoeker was om zich kenbaar te maken en zijn belangstelling voor verbetering van zijn materiële situatie te tonen. Zijn gehele verblijf in Griekenland heeft echter aangetoond dat hij daar niet wilde blijven”*) (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, punten 240 en 242).

Gelet op de situatie die destijds in Griekenland bestond voor personen die om internationale bescherming verzochten, met name *“notoire qu'un demandeur d'asile de sexe masculin et d'âge adulte n'a à peu près aucune chance de recevoir une place dans un centre d'accueil et que d'après une étude menée de février à avril 2010, tous les demandeurs d'asile « Dublin » interrogés par le HCR étaient sans-abri. Ceux-ci vivent donc en grand nombre, à l'instar du requérant, dans des parcs ou des immeubles désaffectés”* (vrije vertaling: het is bekend dat een volwassen mannelijke asielzoeker vrijwel geen kans maakt op een plaats in een opvangcentrum en dat volgens een onderzoek dat tussen februari en april 2010 is uitgevoerd, alle *“Dublin”*-asielzoekers die door de UNHCR zijn ondervraagd dakloos waren. Als gevolg hiervan woont een groot aantal van hen, net als de asielzoeker, in parken of leegstaande gebouwen; punt 258), wees het EHRM op de moeilijkheden in het opvangsysteem voor verzoekers van internationale bescherming om te concluderen dat de Griekse autoriteiten, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van deze verzoekers en de algemene situatie in hun opvangsysteem, in dit geval artikel 3 van het EVRM hadden geschonden. Inzake de opvang heeft het EHRM onder meer geoordeeld dat *“les données précitées sur la capacité d'accueil relativisent l'argument du Gouvernement selon lequel la passivité du requérant est à l'origine de sa situation. En tout état de cause, étant donné la précarité et la vulnérabilité particulières et notoires des demandeurs d'asile en Grèce, la Cour est d'avis que les autorités grecques ne pouvaient se contenter d'attendre que le requérant prenne l'initiative de s'adresser à la préfecture de police pour pourvoir à ses besoins essentiels”* (vrije vertaling: Bovenvermelde gegevens over de opvangcapaciteit relativeren het argument van de regering dat verzoekers passiviteit aan de basis lag van zijn situatie. Hoe dan ook, gelet op de bijzondere en beruchte onzekerheid en kwetsbaarheid van asielzoekers in Griekenland, is het Hof van oordeel dat de Griekse autoriteiten er niet mee konden volstaan te wachten tot verzoeker het initiatief nam om zich tot het hoofdbureau van politie te wenden om in zijn basisbehoeften te voorzien) en inzake de toegang tot de arbeidsmarkt *“Il n'apparaît pas non plus à la Cour que la possession d'une carte rose ait été ou ait pu être d'une quelconque utilité en pratique au requérant. La loi prévoit certes que, munis de la carte rose, les demandeurs d'asile ont accès au marché du travail, ce qui aurait permis au requérant d'essayer de mettre un terme à sa situation et de pourvoir à ses besoins essentiels. Là encore, il ressort des rapports consultés que, pratiquement, l'accès au marché du travail comporte tant d'obstacles administratifs qu'il ne peut être considéré comme une alternative réaliste (paragraphes 160 et 172 ci dessus). A cela s'ajoutent les difficultés personnelles dues à l'absence de connaissance de la langue grecque par le requérant et à l'absence de tout réseau de soutien ainsi que le contexte général de crise économique”* (points 259 et 261 de l'arrêt précité), (vrije vertaling: Het Hof komt evenmin tot de conclusie dat het bezit van een roze kaart voor verzoeker van enig praktisch nut was of had kunnen zijn. Weliswaar bepaalt de wet dat asielzoekers die in het bezit zijn van een roze kaart toegang hebben tot de arbeidsmarkt, hetgeen verzoeker in staat zou hebben gesteld om te proberen een einde te maken aan zijn situatie en in zijn basisbehoeften te voorzien. Ook hier blijkt uit de geraadpleegde verslagen dat de toegang tot de arbeidsmarkt in de praktijk met zoveel administratieve belemmeringen gepaard gaat dat dit niet als een realistisch alternatief kan worden beschouwd (punten 160 en 172 hierboven). Daarbij komen nog de persoonlijke moeilijkheden die te wijten zijn aan het gebrek aan kennis van de Griekse taal bij verzoeker en het ontbreken van enig ondersteunend netwerk, alsmede de algemene context van economische crisis (punten 259 en 261 van bovengenoemd arrest), om te concluderen

dat “Au vu de ce qui précède et compte tenu des obligations reposant sur les autorités grecques en vertu de la directive Accueil (paragraphe 84 ci dessus), la Cour est d’avis qu’elles n’ont pas dûment tenu compte de la vulnérabilité du requérant comme demandeur d’asile et doivent être tenues pour responsables, en raison de leur passivité, des conditions dans lesquelles il s’est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d’aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels. La Cour estime que le requérant a été victime d’un traitement humiliant témoignant d’un manque de respect pour sa dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez lui des sentiments de peur, d’angoisse ou d’infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d’existence, combinées avec l’incertitude prolongée dans laquelle il est resté et l’absence totale de perspective de voir sa situation s’améliorer, ont atteint le seuil de gravité requis par l’article 3 de la Convention” (vrije vertaling: In het licht van het voorgaande en gelet op de verplichtingen die op de Griekse autoriteiten rusten krachtens de richtlijn opvangvoorzieningen (punt 84 hierboven), is het Hof van oordeel dat zij niet naar behoren rekening hebben gehouden met verzoekers kwetsbaarheid als asielzoeker en dat zij door hun passiviteit verantwoordelijk moeten worden gehouden voor de omstandigheden waarin hij zich maandenlang bevond, levend op straat, zonder middelen van bestaan, zonder toegang tot sanitaire voorzieningen en zonder enige mogelijkheid om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het Hof is van oordeel dat verzoeker een vernederende behandeling heeft ondergaan die getuigde van gebrek aan respect voor zijn waardigheid en dat deze situatie ongetwijfeld gevoelens van angst, bezorgdheid of minderwaardigheid heeft opgeroepen die tot wanhoop konden leiden. Hij is van mening dat deze levensomstandigheden, in combinatie met de langdurige onzekerheid waarin hij werd achtergelaten en het volledig ontbreken van enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie, de door artikel 3 van het Verdrag vereiste drempel van ernst hebben bereikt.) (punt 263 van voormeld arrest).

Het geheel van deze rechtspraak dient dan ook zo te worden gelezen dat het gaat om personen die ongeacht hun wil en hun persoonlijke keuzes om terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Litouwse autoriteiten op 7 juli 2021 de vluchtelingenstatus toekenden aan verzoekster (Map Landeninformatie, Brief Migration Department Under the Ministry of the Interior of the Republic of Lithuania Asylum Division van 20 april 2023). Verzoekster betwist niet dat haar de vluchtelingenstatus werd verleend in Litouwen. Er ligt geen informatie voor waaruit kan blijken dat de Litouwse autoriteiten de vluchtelingenstatus van verzoekster hebben ingetrokken of beëindigd. Waar verzoekster verklaarde haar Litouwse documenten weggegooid te hebben toen zij in België aankwam, betekent dit niet dat zij niet langer de vluchtelingenstatus heeft in Litouwen.

Uit de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd, herroepen of ingetrokken. *In casu* moet het verzoek om internationale bescherming worden behandeld op grond van het weerlegbaar vermoeden dat Litouwen het Unierecht en bijgevolg de uit de Kwalificatierichtlijn voortvloeiende verplichtingen met betrekking tot de toekenning en beëindiging van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus respecteert.

De Raad onderstreept dat *“(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, (...) deze rechter dan ook ertoe gehouden (is) om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 88).

4.2. Beide partijen hebben landeninformatie bijgebracht met betrekking tot Litouwen en de situatie van vluchtelingen en migranten aldaar, met name de in punt 3 van dit arrest vermelde bronnen.

In deze rapporten leest de Raad dat de Litouwse autoriteiten sinds augustus 2021 onder meer pushbacks uitvoert bij grenscontroles aan de grens met Wit-Rusland en daarbij volgens mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International en het US Department of State migranten de toegang tot een faire asielprocedure ontzegt en gebruik maakt van arbitraire detentie in slechte omstandigheden. Ook is er een gebrek aan volwaardige juridische bijstand voor asielzoekers en beantwoordt de beroepsfase niet aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel volgens Amnesty International. Het push-back beleid aan de grens werd in april 2023 wettelijk verankerd. Het Internationale Rode Kruis en andere humanitaire organisaties hebben bezorgdheid geuit over het tekort aan medische en psychologische zorg voor migranten. Er is ook een onderzoek gevoerd naar mogelijk seksueel misbruik van migranten in een van de

registratiecentra van de State Border Protection Service. Volgens het US Department of State hebben NGO's gemeld dat de taalbarrière vluchtelingen heeft verhinderd om toegang te krijgen tot medische hulp en psychologische bijstand. Hoewel een aantal maatregelen werden genomen in 2017 om de integratie van personen die internationale bescherming krijgen te bevorderen met name met het oog op toegang tot de arbeidsmarkt, blijft de samenleving in Litouwen cultureel gesloten en is er in de praktijk op de werkvloer weerstand tegen de inclusie van vluchtelingen. Verder blijkt uit het door verzoekster geciteerde artikel over geweld tussen echtgenoten dat de vrouwelijke slachtoffers die hulp vragen vaak verantwoordelijk worden gehouden en dat vrouwen zich vaak eerst wenden naar vriendinnen en hun moeders om hulp te krijgen. Sommige vrouwen die het slachtoffer zijn van fysiek geweld melden dit aan de politie of andere autoriteiten maar veel slachtoffers vermijden ook om de autoriteiten te contacteren omdat er vaak sprake is van victim blaming. Het Bureau voor de gelijkheid van kansen heeft hierover een twee weken durende media campagne gelanceerd ter ondersteuning van vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld in juli 2023.

De Raad stelt vast dat de beschikbare bronnen vooral de situatie van verzoekers om internationale bescherming tijdens de asielprocedure beschrijven en het push-back beleid dat wordt toegepast aan de grens met Wit-Rusland en dat hieruit blijkt dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Litouwen zeer problematisch kan zijn en dat hun mensenrechten frequent geschonden worden. Ook blijken sommige slachtoffers van huiselijk geweld geen vertrouwen te stellen in de politie of andere autoriteiten en vermijden zij om klacht in te dienen. Hieruit kan evenwel niet blijken dat statushouders in Litouwen, wiens situatie niet kan vergeleken worden met migranten en asielzoekers die zich aan de Litouwse grens aanbieden, door de onverschilligheid van de Litouwse autoriteiten in geval van terugkeer na een verzoek om internationale bescherming in een andere EU lidstaat te hebben ingediend, in een situatie van materiële deprivatie belanden. Evenmin kan hieruit blijken dat statushouders een risico zouden lopen aan dergelijke pushback praktijken te worden onderworpen. Zo de door verzoekster bijgebrachte landeninformatie wijst op een gebrek in vertrouwen van slachtoffers van huiselijk geweld in de Litouwse overheid, verhindert dit evenwel niet dat er ook slachtoffers zijn die wel een beroep doen op bescherming vanwege de Litouwse autoriteiten. Verder blijkt ook niet dat statushouders in Litouwen die met deze problematiek geconfronteerd worden, zouden verhinderd worden om op de in Litouwen bestaande mogelijkheden tot overheidsbescherming beroep te doen. Wat de situatie van statushouders betreft blijkt uit deze informatie voornamelijk dat de taalbarrière een belangrijke hinderpaal vormt voor vluchtelingen om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt en integratie in de samenleving en worden zijn net als andere migranten in Litouwen geconfronteerd met een vaak negatieve houding in de samenleving.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al zou de situatie in Litouwen gekenmerkt worden door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

De landeninformatie die wordt bijgebracht laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Litouwen voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar deze EU lidstaat *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Litouwse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het beschermingsverzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Litouwen zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Litouwen werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Verzoekster slaagt er *in casu* evenwel niet in dit vermoeden te weerleggen. Waar zij in het verzoekschrift in het algemeen wijst op de feiten van discriminatie waarvan zij en het zoon het slachtoffer werden, met name het gegeven dat mensen op het openbaar vervoer opmerkingen maakten en niet naast haar wilden zitten en dat haar zoontje gepest werd omwille van zijn afkomst (NPO, p. 5, 10) wordt in de bestreden beslissing er terecht op gewezen dat dergelijke feiten niet ernstig genoeg zijn om als vervolging of ernstige schade te worden gekwalificeerd. Dergelijke discriminerende opmerkingen gedragingen zijn uiteraard verwerpelijk maar helaas geen fenomeen dat zich uitsluitend in Litouwen voordoet maar waar alle Europese landen met inbegrip van België mee te maken hebben. De Raad kan verder slechts vaststellen verzoekster met haar haar algemeen betoog niet aantoon dat zij hierdoor als begunstigde van internationale bescherming in een situatie van extreme armoede zoals gedefinieerd in de hoger geciteerd rechtspraak van het Hof van Justitie is terechtgekomen of in geval van terugkeer dreigt terecht te komen. Verder wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot haar vrees voor slechte behandeling vanwege haar echtgenoot gewezen op het feit dat zij niet aantoon pogingen te hebben ondernomen om bescherming te bekomen van de Litouwse autoriteiten. Hierover wordt als volgt gemotiveerd: *“Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in*

Litouwen zou moeten vrezen voor uw echtgenoot - hij sloeg u meermaals en was agressief, jullie hadden vaak ruzie (npo p. 5, 8, 9) - moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonde dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Zo verklaarde u dat u aan niemand, noch uw taalleerkracht, J. of officiële instanties, vermeld heeft dat uw echtgenoot gewelddadig is. U zag daarvan af omdat u vreesde dat het erger zou worden indien hij te weten kwam dat u het ergens gemeld had. Daarnaast gaf u aan dat u het niet zou kunnen melden omdat u de taal niet machtig bent. (npo p. 6, 9) Wat de taalbarrière betreft moet er op worden gewezen dat er op zijn minst verwacht kan worden dat u geprobeerd heeft om naar de politie of een organisatie te gaan om eens te kijken of u kon duidelijk maken dat u iets wilde melden. Daarnaast had u eventueel uw kennis J. kunnen vragen om u te helpen. Zij woont al lang in Litouwen en had u eerder ook geholpen met het vinden van een job. (npo p. 6, 10) Ten derde blijkt dat u gedurende een aantal maanden wekelijks een uur gratis taallessen aan huis kreeg, wat doet vermoeden dat u een basiskennis had van de taal. (npo p. 6) Overigens had u kunnen overwegen om met uw leerkracht te praten en met haar hulp naar de politie te stappen. In het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Litouwen geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, kan dan daarenboven redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Litouwen u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. Er kan verwacht worden dat u aantoonde dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. U toont evenmin aan dat de Litouwse autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te verlenen". De Raad stelt vast dat verzoekster deze pertinente motieven niet weerlegt.

Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie van vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld in Litouwen en waaruit blijkt dat er een cultuur van victimblaming heerst en een aantal slachtoffers de autoriteiten niet vertrouwt en daarom geen klacht indient, maar anderen wel klacht indienen bij de politie tegen daders van huiselijk geweld, doet zij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij zelf aangaf geen enkele poging te hebben gedaan om de hulp van de Litouwse autoriteiten die haar internationale bescherming hebben verleend, in te roepen. Verzoekster wijst net zoals tijdens het persoonlijk onderhoud ook in het verzoekschrift op de taalbarrière. De Raad kan de commissaris-generaal evenwel bijtreden dat minstens kan verwacht worden dat verzoekster zou proberen om naar de politie te stappen of een organisatie te contacteren om te zien of zij haar probleem duidelijk kon maken, te meer nu zij zelf aangaf dat haar vriendin J. haar op andere vlakken, zoals het vinden van werk, ook had geholpen en vermoed kan worden dat zij toch een basiskennis van de taal had gelet op haar verklaringen dat zij gedurende een aantal maanden wekelijks een uur gratis taallessen aan huis kreeg (NPO, p. 6). Verzoekster betwist deze elementen verder niet op concrete wijze maar komt niet verder dan te stellen dat de feiten van huiselijk geweld niet betwist worden. Daarmee gaat zij echter voorbij aan de pertinente vaststelling dat zij geen enkele poging ondernam om hiertegen een beroep te doen op de Litouwse autoriteiten. Hierboven werd ook reeds vastgesteld dat verzoekster landeninformatie bijbrengt die wijzen op het bestaan van stereotypen in de Litouwse samenleving over slachtoffers van huiselijk geweld en het gebrek aan vertrouwen van slachtoffers in de Litouwse autoriteiten, maar dat hieruit evenwel niet kan worden afgeleid dat statushouders, zoals verzoekster, die slachtoffer werden van huiselijk geweld zich niet zouden kunnen wenden tot de Litouwse autoriteiten, noch dat elk beroep op deze autoriteiten in het kader van deze problematiek bij voorbaat zinloos of contraproductief zou zijn. Het USDOS rapport van 2022 vermeldt dat huiselijk geweld tegen vrouwen nog steeds een belangrijk probleem is in Litouwen en dat de politie 4.206 klachten registreerde in 2021 en 7.126 in 2020 maar ook dat inspanningen zijn geleverd om slachtoffers van huiselijk geweld te beter te beschermen. Zo wordt hierin gesteld dat de regering een 24/7 nationale hotline heeft geïnstalleerd en 29 crisis centers voor slachtoffers van huiselijk geweld terwijl de regering ook aan actieplan voor de preventie van huiselijk geweld en bijstand aan slachtoffers voor 2022 heeft aangenomen. Met haar betoog en de door haar bijgebrachte rapporten met betrekking tot huiselijk geweld in Litouwen, die dateren van 2018 en 2019 toont zij niet aan dat de Litouwse autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te verlenen, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing. Waar verzoekster nog stelt dat de commissaris-generaal niet aantoonde dat de Litouwse autoriteiten haar hadden kunnen beschermen ingeval van een klacht of aangifte, dient er opnieuw op gewezen dat het aan verzoekster toekomt om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Litouwen werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. Om de hierboven uiteengezette redenen slaagt zij daar niet in.

Waar verzoekster nog aanvoert zij als moeder van twee kinderen een kwetsbaar profiel heeft waarvoor men aandachtig moet zijn en door middel van een aanvullende nota de geboorteakte van haar kind en haar bijlage 26 neerlegt waarmee zij haar kwetsbaar profiel wil benadrukken, maar dit verder ook niet toelicht dient te worden vastgesteld dat zij hiermee niet aantoonde dat zij en haar kinderen hierdoor vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid buiten haar wil en persoonlijke keuzes om zou terechtkomen in een situatie van zeer

verregaande materiële deprivatie. Hierboven is immers reeds gebleken dat er geen aanwijzingen zijn dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus werd verleend in Litouwen, dat er geen informatie voorligt waaruit kan blijken dat de Litouwse autoriteiten de vluchtelingenstatus van verzoekster hebben ingetrokken of beëindigd en dat er evenmin indicaties zijn dat zij er haar rechten als statushouder niet zou kunnen laten gelden.

Verzoekster kan gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er voor haar en haar kinderen sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. De Raad is verder van oordeel dat verzoekster geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar en haar dochter in Litouwen reeds werd toegekend. Zij maakt verder niet concreet aannemelijk dat zij Litouwen heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade aldaar.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekster en haar dochter verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Litouwse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekster maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming die haar en haar dochter in Litouwen werd verleend, kan stellen.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten van verzoekster en haar dochter als begunstigden van internationale bescherming in Litouwen worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten en deze van haar dochter aldaar te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hen, bij eventuele problemen en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming en deze van haar dochter in Litouwen zullen worden geëerbiedigd, wordt dus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekster verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Nu het voorliggende beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat verzoekster zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Litouwen, moet bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET